

Honzátkovi zasvítily oči. Byl jako všichni sekundáni povahy příliš romantické, než aby ho nenadchl živý křeček. Přál si již odedávna mít nějaké zvíře doma. Snil o velkých výpravách do Indie, za mladými tygry, snil o velkém berberském lvu, který by neposlouchal než jeho, spal by v šestinné posteli (beztoho bude teď prázdná, když se ta ženská vdá) a sežral by na jeho pokyn třídaňho profesora i se zápisníkem. Také se mu někdy zdávalo, že má doma v neckách ochočeného mrože, takže není nikdy prádlo a s ním spojené dva hrůzné pro něho dodatky: pražená kmínová polevka a pražená krupičná kaše.

Také mívával sny, že má ochočeného mladého slona v jejich kůlně a ten slon že koná různé domácí práce, které dosud musel konat on, jako chodit otcí pro noviny nebo pro tabák a sestře pro noty a dopisní papíry (dokud ještě psávala nabídnutí k snátku).

Nyní tedy jeho ideály se naplňují. Skleslo to sice z tygra na křečka, ale jistá věc jest, že toho křečka bude mít. Což není u nich v domácnosti dosti věcí a předmětů, které lze za křečka vyměnit? Nemá jeho sestra v prádelníku zcela slušnou výbavu, krásně večera přepočítanou a krásně svázanou modrými hedvábnými stužkami? A když se z těch balíčků vytáhne po nějakém kuse a vše zas uvede do pořádku, přijde na to někdo? Cožpak si ta ochechule (Ema) navlíkne všechno na sebe? A nemá otec v psacím stole péknou sbírku starodávných penězů? Není zde v bytě tolik božího požehnání, že by za to člověk mohl vyměnit třeba tři sta křečků?

Honzátko přikročil k činnu. Předně šlo mu o to, dostat se do prádelníku na výbavu. To bylo trochu kombinované, ale Honzátko znal zpaněť bez pomoci mnemotechniky, kde jest ukrytý klíč od prádelníku. Předně v kuchyni v plechovém chlebovníku nalezl klíček od malé skříňky

vykládané karlovarským kamenem. Skříňka ta ležela v pokoji na skříni u dveří. Když tu skříňku Honzátko otevřel, našel uvnitř klíč od druhé skříně v ložnici. V té vlevo, pod bílými rukavicemi, byl konečně klíč od prádelníku s výbavou.

Honzátko vytáhl z jedné skupiny dva páry roztomilých dámských kalhotek, dále z jiného balíku jeden noční kabátek a uvedl vše do pořádku. Klíč dal opět na své místo a s neobyčejnou jistotou, podporovanou starou praxí, kdy chodíval před Ježíškem do prádelníku na dále a cukroví, ukončil opět svou výpravu v kuchyni vložním klíčkem od malé skříňky do chlebovníku.

Pak se vloupal otcí do psacho stolu.

To byla již lehcí práce, neboť otec s velkou lehkomyšlností, jak si Honzátko pomyslí, ukryval klíč od psacho stolu přímo na něm, a to pod starými hodinami s alabastrovými sloupky.

Dostal se tedy pohodlně otcí na sbírku starých mincí a vzal odtamtud jeden velký mariánský tolar, jichž tam bylo několik, a spokojil se tím. Zamkl psací stůl, klíč dal opět na své místo a počal vybírat ze svých zábavných knih, co by ještě také ze svého na toho křečka přidal, aby také i on nesl náklady spojené s tímto krásným podnikem. Vybral knihu Hrdinný kapitán Korkorán. Byla to nejzachovalejší z jeho knih, neboť scházelo tam jediné dvacet čtyři stránek.

Nato sedl si k psacímu stolu a napsal na čtvrtku papíru: „Omluvenka. Stvrzuji tímto, že můj syn Bohuslav Honzátko nemohl se zúčastnit dnes pro bolení břicha dopoledního vyučování, a prosím, aby mu ty hodiny byly omluveny. Václav Honzátko.“

Během dvou let podařilo se po dlouhé praxi Honzátkovi napodobit velmi dokonale podpis otcův. Omluven-